

משפט צדק

כתב וצייר וויליאם פוסטר
ניו יורק 1889

היה יום קיץ בהיר והעולם נראה מאוד יפה, כל כך יפה שאוּחִי, האוּח הצעיר, כשהביט מהענף של האלון הזקן, הרגיש כי הגיע זמן לצאת ולהיות עצמאי. עד עכשיו יכול היה לראות רק קצת מהסביבה מהענף שלו, מהבית הקטן, והוא רצה לראות יותר.

היה זה מבצע גדול כי הוא מעולם עוד לא צד עכבר או עכברוש לארוחה שלו, אלא לקח את מה שהביאו לו הוריו, בלי לשאול איפה וכיצד זה נתפס. ההורים הגאים שלו ניסו לשכנע אותו לחכות עוד קצת, אבל הוא כבר החליט, ויצא חבוש כובע החדש ומבריק, שלדעתו יסנוור את העולם.

אך הוא לא עבר אלה ירדים בודדים כשסבבה אותו להקת ציפורים מאוד המוניות, שהצביעו עליו וקראו אחריו "הנה הוא!", "מי הכובען שלך?", "הה, זה בחור מעניין!".

אוּחִי נעלב מאוד, אבל תוך מעוף בין העצים הצליח להתחמק מהם, למרות שגאוותו נפגעה במידת מה.

הוא המשיך לעוף עד שהגיע לשדות החווה רחבי הידיים, ושם נעמד והסתכל בעיניים פתוחות לרווחה. הוא עוד הביט בהתפעלות על הסביבה כשהופיעו שתי ציפורים הנראות מהודרות מאוד, והתחילו לחקור אותו. "אתה מהכפר? כן, רואים עליך. שמי עורב, עורב אפור, ממשפחה כפרית מכובדת והנה עקעק, ידיד שלי. היית כבר כאן קודם? לא? היינו יכולים להראות לך את הסביבה, אך איננו יודעים בעצמנו הרבה עליה." העורב המשיך לקשקש ומצא מאוד חן בעיניו של אחי. תוך ההתלהבות מחברתם של השניים הוא שכח לגמרי על הבית שלו.

הם טיילו אותו, כשהעקעק והעורב מקשקש לסירוגין כל הזמן, מספרים סיפורים משעשעים על ההרפתקאות שלהם ועל חברים שונים.

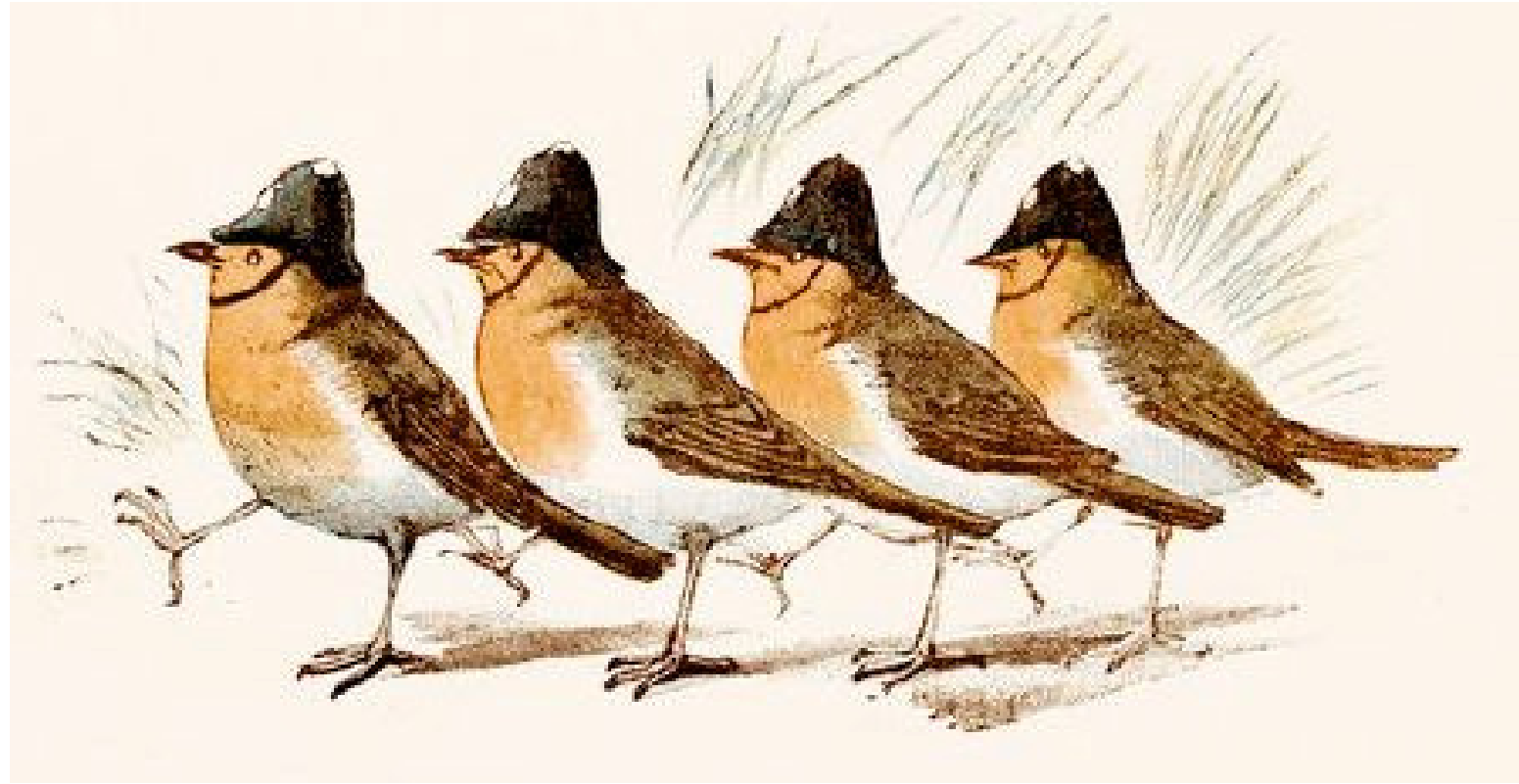
בסוף הם הגיעו לגדר חיה ושם העורב עצר והתלחש עם עקעק ואחר כך שאל את אחי האם היה רוצה לשחק בכדורת. האם הוא מכיר את המשחק? לא? טוב, הם ילמדו אותו. העורב אמר שיודע על כמה כדורים, כאן תחת הגדר, הצביע על המקום ושלח את אחי להביא שניים. כשאחיה הגיע למקום מצא שקע עם הרבה כדורים. הוא לקח רק שניים וכל הזמן השתומם מדוע העורב והעקעק צחקו כל כך.

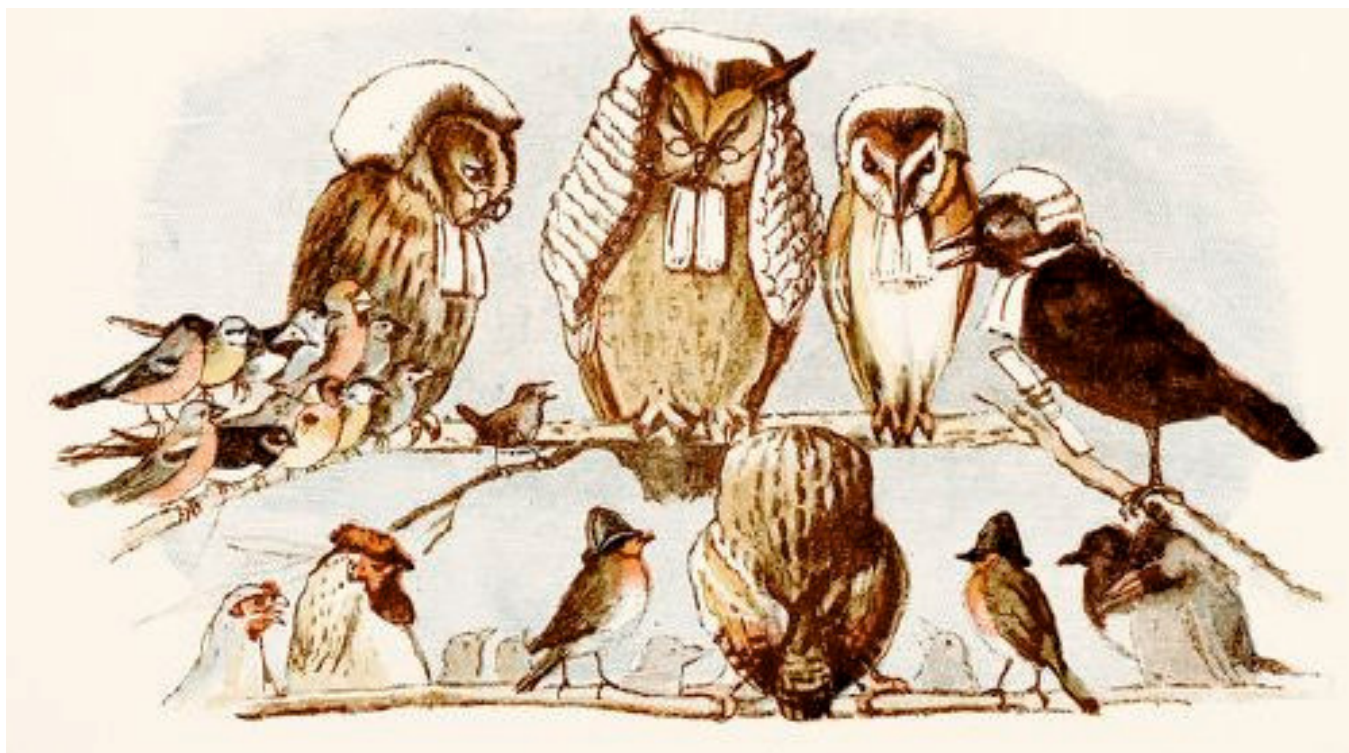
אבל כשרק נתן אותם לעורב ולעקעק, שניהם טבלו בהם את המקורות שלהם והחוצה זרם משהו צהוב ולבן. אוחי הופתע "האם כך משחקים בכדורת? שאל "האם זה טעים?" "טעים מאוד" מלמל העורב עם אפו בתוך הכדור "כדאי לך לקחת עוד אחד ולנסות." אך באותו רגע העקעק, שהיה כל הזמן בהקשבה, צעק "הנה הם באים!" וברח מהר, כשהעורב עף אחריו.

באותו רגע הופיעה התרנגולת, שקן שלה נשדד, והתנפלה על אחי עד ש כובע שלו נפל לאדמה. "תפסתי אותך על חם!" קראה "ראה את הקליפות הריקות! הרסת את כל הדגירה. רק ארבע ביצים עוד היו חסרות כדי להשלים אותה. אוך, אתה שפלי!"
אחי מחה לשווא, אמר שלא ידע כלל שאלה ביצים, שעוד אף פעם לא אכל ביצה וגם לא רוצה בכך. אך בינתיים באו השוטרים, רשמו את שמו ואת כתובתו ולקחו אותו למעצר.

העקעק והעורב היו אמנם חזקים יותר מאשר כל אחד מהשוטרים, ובכל זאת הם פחדו, כי ידעו שהשוטרים מיוודדים עם הטבחית של בית החווה, והיא נוהגת לתת להם אוכל כשהם במשמרת בימים הקרים. שני הליצים פחדו שהשוטרים יתלוננו אצל הטבחית ושזו תספר את המעשה שלהם לאדון הצעיר שאהב לצוד. זה עלול היה לסכן את חייהם. לכן הם ברחו מהמקום מהר כמה שרק יכלו והשאירו את אחי במלכוד. הם שמחו שהצליחו להנצל. מה שהחמיר את מצבו של אחי היה שהטבחית דאגה מאוד ללהקת התרנגולות ולביצים שלהן. אחד השוטרים אמר זאת לאחי וזה התחיל לפחד נורא ולהתגעגע לבית השקט ובטוח שלו. אך בינתיים אמורים היו לשפוט אותו.

במרחק מה משם חי ינשוף גדול, שופט זקן ומלומד. מיד שלחו סנונית כדי להביא אותו. נמצאו גם שני שופטים נוספים, מלומדים ביותר, וגם חבר המושבעים של שתים-עשרה ציפורים קטנות. אמנם אחי סיפר איך העקעק והעורב רימו אותו, וגם אלה הצטוו להופיע למשפט, אך רק מעטים האמינו לסיפורו של אחי. הגיע זמן המשפט. קבוצת שוטרים שמרה על השופטים בפני ציפורים קטנות, מחוצפות, שהיו עלולים לפגוע בהם, אילו רק יכלו. השופטים על הבמה נראו מאוד חכמים ומנומנמים, חבר המושבעים נראה כולו עיניים ואוזניים, ובית המשפט היה מלא ציפורים שבאו לצפות. באה גם התרנגולת שנשדדה עם בעלה התרנגול גדול מבית החווה. העקעק והעורב באו עם קאק, עורך דין זקן, סניגור שלהם.

אוחי הובא על ידי שני שוטרים, והמשפט החל. התרנגולת סיפרה על השוד ועל שבירה ואכילת הביצים. היא אמרה איך מצאה את אוחי ליד הקליפות הריקות. היא קשקשה הרבה שהיא ענייה ומסכנה ודואגת לביצים שלה ולאוכל של עצמה והלאה והלאה, עד שאחד השופטים הפסיק אותה באומרו שסיפורה זה ייקח יום שלם, ומוטב שתשב.

אז נשאל אוחי האם יש לו משהו לומר להגנתו, והוא סיפר פשוט איך העורב והעקקק הניעו אותו לגניבת הביצים. הוא הסביר שלא ידע עליהם הרבה והם אמרו כי ילמדו אותו משחק כלשהו ושאלה כדורי משחק. עורך הדין קאק ענה על כך והאשים את אוחי שהוא מנסה לזרוק אשמה על שתי ציפורים תמימות, שלא עשו מעולם דבר רע. הוא ביקש מחבר המושבעים לא להאמין לאף מילה מדבריו של אוחי. "איך יתכן" אמר "ששתי ציפורים מכובדות יעשו מעשה כזה?"

חבר המושבעים צייץ הרבה ואוּחִי הרגיש חולשה כי ראה שדבריו של קאק עושים רושם רב. אלא שאז קפץ לדוכן גידרון קטן ובקול צורמני סיפר שהיה קרוב לקן ולביצים כשהגיעו לשם העורב, העקעק ואוּחִי. ועוד סיפר הגידרון שכאשר ראה את הציפורים הגדולות פחד והסתתר אחרי עלה גדול ומשם ראה את הכל. ראה איך העקעק והעורב שלחו את אוּחִי להביא את הביצים כאילו כדורי משחק, ואיך הם נהנו מארוחה ללא כל סכנה, איך מצצו את הביצים וברחו ברגע שראו את השוטרים.

עורך הדין קאק כעס מאוד וקרא לגידרון שקרן קטן ועלוב, אבל אז התרנגול של החווה קרא בקול שאמנם הוא ראה איך העקעק והעורב עפו מהמקום בחיפזון. הוא גם הזכיר שהקאק עצמו לא פעם שדד אוכל מהאפרוחים.

בזה הסתיים העניין. השופטים קבעו שאוהי חף מפשע, והקאק אסף את ניירותיו ועף משם מהר, יחד עם העורב והעקעק, בלי לשמוע יותר. אחד השוטרים הבטיח לספר לטבחית החווה על גניבת הביצים ואוהי חזר לחיק משפחתו, חכם יותר אך עצוב יותר. אבל התעודד מהר והתחיל לשרת את החווה בצייד עכברים ועכברושים, שמילאו את המקום.